

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Evy Šonkové a soudců Václava Štencla a Karla Šimky v právní věci žalobce: **R. S.**, zastoupený Mgr. Petrem Maříkem, advokátem se sídlem Kardinála Berana 967/8, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. KUJI 39973/2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2025, č. j. 33 A 15/2025-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), nejprve rozhodnutím ze dne 4. 2. 2025, č. j. MMJ/OD/45105/2025-SvB (dále jen „první rozhodnutí o přestupku“), shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku řidiče podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se měl žalobce dopustit tím, že dne 23. 11. 2024 v 8:45 hod. z nedbalosti při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda, RZ: X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost, neboť mu byla na dálnici D1, v km 115,5, ve směru jízdy na Prahu, orgány Policie ČR naměřena skutečná rychlost 191 km/h, ačkoliv je v uvedeném úseku obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích dovolena nejvyšší rychlost jízdy 130 km/h. Za uvedený přestupek mu správní orgán I. stupně uložil pokutu ve výši 7 000 Kč, trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu šesti měsíců a povinnost nahradit náklady správního řízení. Na základě žalobcova odvolání žalovaný toto rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 3. 3. 2025, č. j. KUJI 21500/2025, a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Důvodem zrušení byla skutečnost, že

správní orgán I. stupně před vydáním rozhodnutí nereagoval na sdělení žalobce ze dne 3. 2. 2025, v němž žalobce požádal o nařízení jednání a navrhnul termíny pro seznámení se s obsahem správního spisu.

[2] Správní orgán I. stupně následně usnesením ze dne 10. 3. 2025, č. j. MMJ/OD/80068/2025-SvB (dále jen „usnesení o nenařízení ústního jednání“), zamítl žalobcův návrh na nařízení ústního jednání ve věci, neboť nařízení ústního jednání neshledal nezbytným k uplatnění jeho práv. Následně rozhodnutím ze dne 11. 3. 2025, č. j. MMJ/OD/80195/2024/14 (dále jen „druhé rozhodnutí o přestupku“), rozhodl shodně jako v prvním rozhodnutí o přestupku. Žalovaný poté rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení o nenařízení ústního jednání i rozhodnutí o přestupku. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem označeným v záhlaví.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Závěr krajského soudu, že žalobce nerealizoval své právo na seznámení se správním spisem ze své vlastní vůle, je dle názoru stěžovatele v rozporu s obsahem správního spisu. Krajský soud nesprávně vyhodnotil namítané procesní pochybení správního orgánu I. stupně, jež stěžovatel spatřuje v odepření práva na seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se ke shromážděným důkazům a dále v odepření práva na projednání věci při ústním jednání. Krajský soud se nezabýval námitkou stěžovatele, že k porušení zákonné povinnosti správního orgánu stanovené v § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, došlo nejen v případě prvního rozhodnutí o přestupku, které bylo žalovaným zrušeno, ale i v případě druhého rozhodnutí o přestupku, které již bylo žalovaným v napadeném rozhodnutí potvrzeno.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Ztotožňuje se s argumentací krajského soudu uvedenou v napadeném rozsudku a odkazuje na své rozhodnutí označené v záhlaví a vyjádření k žalobě.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[6] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, která se uplatní též na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační

pokračování

stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31). V daném případě však Nejvyšší správní soud naplnění žádného z uvedených kritérií přijatelnosti kasační stížnosti neshledal.

[7] Co se týče namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, tu Nejvyšší správní soud neshledal. Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při jejich posuzování a hodnocení a proč považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Argumentace krajského soudu je řádně a logicky odůvodněna, přičemž tyto závěry mají oporu jak ve správním spise, tak v platné právní úpravě i dosavadní judikatuře.

[8] Za nepřezkoumatelný nelze považovat ani závěr krajského soudu (bod 34 napadeného rozsudku), že se stěžovatel „*navzdory deklarovanému zájmu seznámit se s podklady rozhodnutí rozhodl o své vlastní vůli tento procesní úkon nerealizovat a do sídla správního orgánu I. stupně se v průběhu správního řízení (ani po zrušení původního rozhodnutí o přestupku) nedostavil*“. Toto konstatování odpovídá obsahu správního spisu. Správní orgán I. stupně vyrozuměním o pokračování v řízení o přestupku ze dne 22. 1. 2025 informoval stěžovatele o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a současně se k nim vyjádřit. Na toto vyrozumění sice stěžovatel reagoval přípisem ze dne 3. 2. 2025 s návrhy termínů seznámení s podklady, ale ke správnímu orgánu I. stupně se za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nakonec v průběhu celého správního řízení (tedy ani v průběhu prvního odvolacího řízení, ani po zrušení prvního rozhodnutí o přestupku) nedostavil. Závěr krajského soudu tedy přezkoumatelný je. Skutečnost, že stěžovatel fakticky nesouhlasí pouze se slovním spojením „*o své vlastní vůli*“, nepřezkoumatelnost založit nemůže.

[9] Nelze ani souhlasit s tím, že by se krajský soud nezabýval žalobní námitkou týkající se porušení § 36 odst. 3 správního řádu nejen v případě prvního rozhodnutí o přestupku, ale i v případě druhého rozhodnutí o přestupku. S touto otázkou se krajský soud podrobně vypořádal v bodech 27 až 34 napadeného rozsudku. Krajský soud vysvětlil, že ve vyrozumění ze dne 22. 1. 2025 byl stěžovatel jasně informován o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim a že této možnosti nevyužil „*ani po zrušení původního rozhodnutí o přestupku*“.

[10] Námitku, že správní orgán I. stupně jeden den zamítl návrh na nařízení ústního jednání a hned druhý den vydal druhé rozhodnutí o přestupku, stěžovatel v žalobě neuplatnil. Nevypořádání takové námitky proto nemohlo založit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a její uplatnění až v řízení o kasační stížnosti je s ohledem na § 104

odst. 4 s. ř. s. nepřipustné. Žalobní námitkou směřující proti samotnému nenařízení ústního jednání se přitom krajský soud zabýval v bodech 36 až 41 napadeného rozsudku a stěžovatel jeho argumentaci nijak nezpochybňuje. Prosté opakované konstatování stěžovatele, že mu bylo odepřeno právo na nařízení ústního jednání, není způsobilé vyvrátit podrobně odůvodněné závěry krajského soudu. Nelze je proto považovat ani za řádnou kasační námitku (rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2021, č. j. 8 Afs 313/2019-35).

[11] Lze učinit dílčí závěr, že se krajský soud žalobními námitkami zabýval v úplnosti a napadený rozsudek není zatížen nepřezkoumatelností, která by zakládala přijatelnost kasační stížnosti.

[12] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně vyhodnotil namítané procesní pochybení správního orgánu I. stupně, jež stěžovatel spatřuje v odepření práva na seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se ke shromážděným důkazům. Námitky uplatněné stěžovatelem však řeší dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, od níž se napadený rozsudek neodchyluje.

[13] Nosným důvodem napadeného rozsudku je závěr krajského soudu, že stěžovatel měl v rámci řízení o přestupku reálnou možnost seznámit se s podklady a uplatnit námitky a procesní návrhy před vydáním rozhodnutí. Skutečnost, že právě reálná možnost uplatnění těchto práv je pro posouzení zákonnosti správního rozhodnutí klíčová, má přitom oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 Azs 33/2009-36, nebo ze dne 28. 4. 2020, č. j. 1 As 427/2018-29). Této judikatuře také odpovídá postup správního orgánu I. stupně, který aktivně vyzval stěžovatele k uplatnění těchto práv. Stanovil mu k tomu lhůtu pěti dnů, kterou bez dalšího nelze považovat za nepřiměřenou (viz rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2021, č. j. 4 As 410/2019-23), což stěžovatel v kasační stížnosti ani nezpochybňuje. Zároveň je ze správního spisu patrné, že stěžovatel ani nepožádal o prodloužení této lhůty, a přesto jeho zástupce bez dalšího navrhl termíny k seznámení se s obsahem správního spisu zjevně překračující stanovenou lhůtu (zástupce byl zmocněn 29. 1. 2025 a navrhoval termíny 10. 2. nebo 14. 2. 2026).

[14] Důvodem pro odklon od stávající judikatury nemůže být skutečnost, že správní orgán I. stupně činil ve věci úkony bezodkladně, jak po něm požaduje § 94 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Jak plyne ze shora citované judikatury, podstatné je, zda měl stěžovatel faktickou možnost se s podklady rozhodnutí seznámit, a stěžovatel nezpochybňuje závěr krajského soudu, že mimo jiné v době od zrušení prvního rozhodnutí o přestupku do vydání druhého rozhodnutí o přestupku takovou možnost skutečně měl. K opakovanému poučování o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí přitom obecně není dán důvod, jestliže žádné další podklady (tj. listiny, které by přispívaly ke zjištění skutkového stavu věci; rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2026, č. j. 6 As 79/2025-38) nejsou opatřovány (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012-21). Ani v tomto ohledu se tedy krajský soud neodchýlil od stávající judikatury. Z § 36 odst. 3 správního řádu plyne správnímu orgánu povinnost umožnit účastníkovi řízení seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim, nikoliv povinnost opětovně informovat účastníka o tom, že žádné nové podklady již nebyly či nebudou opatřovány. Pro úplnost je nutno dodat, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodováno

pokračování

o zákonnosti druhého rozhodnutí o přestupku. Případné vady prvního rozhodnutí o přestupku jsou proto irelevantní.

[15] Lze uzavřít, že závěry krajského soudu odpovídají ustálené rozhodovací praxi a Nejvyšší správní soud k nim nemá výhrady. Neshledal tedy existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, ani existenci pochybení, které by mohlo založit přijatelnost kasační stížnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39).

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou, která poskytuje odpověď na stěžovatelem vznesené kasační námitky, a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení NSS č. j. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2026

Eva Šonková
předsedkyně senátu